

dette Arbejde, det Ministerium, som i Fjor rejste Grundlovssagen i den Skikkelse, hvori nu det danske Folk med et saa overvældende Flertal har overtaget den. Det første Afsnit af vort Forslag gaar derfor ud paa at anmode Kongen om at opfordre Ministeriet Berntsen til at fortsætte. Et almindeligt Tillidsvotum vilde ikke være nok i denne Situation, hvor Ministeriet har indgivet sin Afskedsbegæring og Kongen har modtaget den; her maatte vi gribe til denne noget usædvanlige, men i øvrigt i den danske parlamentariske Historie langt fra ukendte Form. Vi kunde ikke finde nogen anden Form overfor et demissionerende Ministerium; men vi mente ogsaa, den var parlamentarisk berettiget og i Overensstemmelse med Regeringens — jeg vil ikke sige Hensigter, men i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa for Regeringen maa have staaet som en Mulighed, efter hvad den erklærede Andendagen efter Valget, at der tiltrængtes en Klaringsdebat, og efter Indenrigsministerens Ord ved Grundlovsfesten: at Hensigten med denne Klaringsdebat var at bringe en Drøftelse af, hvorledes de 107 bedst kunde føre Sagen igennem, og at Ministeriets Demission tilsigtede at stille os 107 fuldstændig frit under denne Drøftelse. Derefter maatte der ogsaa være en Mulighed for, at den kunde ende med en Opfordring til Regeringen om at fortsætte, og det er det, vi nu foreslaar i vort Forslags første Afsnit.

Vi tror, at det nuværende Ministerium er bedst skikket til at lede det Samarbejde, som ved et kommende Landstingsvalg, der skal afgøre Sagen, er ubetinget nødvendigt. Et Samarbejde ikke af 2, men af 3 Partier er nødvendigt ved det afgørende Landstingsvalg, og det bør være saa nøje, saa loyalt, saa planmæssigt og organisatorisk forberedt som vel muligt. Ved dette Landstingsvalg kunde det forme sig saadan, at der i et eller andet afsides Landsogn blev afgivet f. Eks. 9 Venstrestemmer, 7 radikale Stemmer og 4 socialdemokratiske Stemmer; men at disse 20, der alle støttede Grundlovsforslaget, blev overstemt af 10 Modstandere af Grundlovsforslaget, som tog Valgmanden, fordi de 9 Venstrestemmer, de 7 radikale og de 4 socialdemokratiske Stemmer ikke kunde finde hinanden. Og dette ene Valgmandsvalg i et eller andet afsides og maaske næsten ubekendt Landsogn kunde være det afgørende. Denne ene Valgmandsstemme kunde være afgørende for Valget i vedkommende Landstingskreds,

og dette kunde igen være afgørende for Partistillingen i det nye Landsting og dermed blive afgørende for Flertallet i det nye Landsting og i Virkeligheden ogsaa for Afgørelsen af Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed. I den Grad vigtigt vil dette Landstingsvalg være. Fordi den privilegerede Valgret efter vor sørgelige nuværende Forfatning forlods tager Halvdelen af de landsvalgte Landstingsmandater, kræves der, for at den almindelige Valgret skal sejre, ikke alene, at den har kvalificeret Flertal ude i Befolkningen — og det har den, den har et Flertal af $\frac{3}{4}$, det slog Valgdagen tydelig fast —, men der kræves ogsaa, at dette Flertal holder sammen og udnyttes fuldt ud til at sejre ved Landstingsvalget. Derfor kræves der Samvirken, planmæssig Forberedelse og Organisation og den fuldkomneste Loyaltitet mellem de 3 Partier, som agter at føre Grundlovssagen igennem.

Det er derfor, vi ønsker, at dette Ministerium skal fortsætte som det, der efter vor Mening har de bedste Betingelser for Ledelsen af dette nødvendige Samarbejde. Men, siger man, det gaar ikke an, thi dette Ministerium risikerer at blive faldet i Ryggen af dette saakaldte radikalt-socialistiske Flertal eller dog Dele deraf. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer om at tænke paa Grundlovssagens Historie fra den 23. Oktober til nu, og saa vil jeg spørge, om nogen vover at paastaa, at det er fra vor Side, fra socialdemokratisk og radikal Side, fra denne Side, som man efter Sigende frygter, man har mærket Kølighed, Surmuleri, Rebeltendenser e. l. Jeg tror ikke, nogen vil vove at paastaa, at der har været Spor af Antydning af saadant fra denne Side, som man foregiver, man frygter skal falde Ministeriet i Ryggen. Men nærer man alligevel en saadan Frygt, bruger man den i alt Fald som Paaskud for den Politik, som Dele af Venstre nu synes at ville føre frem, saa siger jeg: Nu vel, saa er vi rede til at give Regeringen, saa højtideligt som vel muligt, de Garantier, den med Rimelighed kan kræve, og dertil sigter andet Afsnit af det stillede Forslag. Vi foreslaar, at Folketinget bevidner Kongen i den højtideligst mulige, den mest forpligtende og bindende Form sin „Villie til at yde Ministeriet den fornødne Støtte til Ledelsen af Lovgivningsarbejdet og Administrationen paa den bestaaende Lovgivnings Grund under den fortsatte Forhandling om Forfatningsforslaget“. Hvis denne Debat ender med, at Folketinget vedtager dette Forslag,